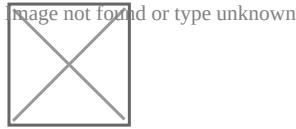

Η μέριμνα του π. Γιάννη Ματωνάκη για τα παιδιά και την Παιδεία (Νικόλαος Δασκαλάκης, Αντιδήμαρχος Δήμου Πλατανιά)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/21SAQpj>]

ΤΑ ΑΡΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ-ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ιδιαίτερη μέριμνα λαμβάνει για τα παιδιά θεωρώντας τα ως κληρονόμους της Ουράνιας Βασιλείας. Ο ίδιος ο Χριστός έχει δηλώσει: «Γίνετε παιδιά αν θέλετε να εισέλθετε στη βασιλεία των ουρανών».

Στην πολύπαθη Κρητική ύπαιθρο της εποχής φυσικά, δεν υπάρχουν σχολεία. Μετά το 1830 οι Χριστιανοί μπορούσαν να ιδρύουν σχολεία, αλλά μόλις το 1884 ιδρύεται το πρώτο σχολείο στο Γεράνι το οποίο εξελίσσεται βαθμιαία σε κέντρο εκπαίδευσης για όλη τη γύρω περιοχή. Μάλιστα, στο σχολείο αυτό διδάσκει ο τότε δάσκαλος και μετέπειτα λογοτέχνης - συγγραφέας, Ιωάννης Κονδυλάκης (1885-1886).

Ο καλόκαρδος παπά Γιάννης, ξέρει την αξία που έχει η εκπαίδευση ή τουλάχιστον η καθοδήγηση των μικρών παιδιών και η «εμφύτευση» στην τρυφερή ψυχούλα τους των σωστών αρχών και ιδανικών καθώς και της Ορθόδοξης πίστης. Γνωρίζει ότι με τον τρόπο αυτό θα οδηγηθεί ο τόπος σ' ένα καλύτερο αύριο χωρίς ραγιάδες, φτώχεια και καταπίεση.

Δεν χάνει, λοιπόν, ευκαιρία να μαζεύει τα παιδιά κοντά του, να τα φιλεύει με καραμέλες ή όποια άλλη λιχουδιά έχει στις τσέπες του. Κι αυτά κάθονται κυκλικά γύρω του και κρέμονται κυριολεκτικά από τα χείλη του καθώς τους αφηγείται το μεγαλείο του Ελληνικού έθνους, τις δόξες των αρχαίων Ελλήνων, τις επιδρομές των Βαρβάρων κατά της Ελλάδας, τη Σαλαμίνα, το Μαραθώνα, το Χρυσό Αιώνα του Περικλή, το Σωκράτη, τον Πλάτωνα, το Βυζάντιο, την Αγία Σοφιά...

«Μπορεί τώρα να είμαστε υπόδουλοι, παιδιά μου, μα υπήρξαμε σπουδαίο έθνος που έδωσε τα φώτα του πολιτισμού σε όλο τον κόσμο!» τους λέει γεμάτος καμάρι για το ένδοξο προγονικό παρελθόν. Και εκείνα τον ακούν γεμάτα δέος και ήδη όσα ακούν αρχίζουν να «ριζώνουν» στο μυαλουδάκι τους και να γεννιέται μέσα τους η επιθυμία να ξαναζήσουν κι αυτά τέτοιο μεγαλείο της Ελληνικής φυλής.

Εξ ίσου κατανυκτικά παρακολουθούν τον αγαθό γέροντα, όταν τους μιλά για το βίο του Χριστού και τα θαύματά του. Η ομιλία του είναι γεμάτη παραδείγματα και νουθεσίες αλλά τα παιδάκια δεν πλήττουν. Διαισθάνονται τη βαθειά αγάπη του γέροντα γι αυτά κι έτσι αναζητούν ευκαιρίες για να βρεθούν κοντά του.

Κι ο καλόκαρδος «παππούλης» ανοίγει μια τεράστια αγκαλιά και τα κλείνει μέσα. Προσπαθεί να θωρακίσει την ψυχούλα τους απέναντι στις δυσκολίες της

ζωής που θα βιώσουν στο μέλλον. Τους μαθαίνει την Κυριακή προσευχή και το Σύμβολο της Πίστεως. Ψέλνει μαζί τους «Τη Υπερμάχω Στρατηγώ τα νικητήρια....» και «Βασιλεύ Ουράνιε, Παράκλητε....» και τα συμβουλεύει να λένε συχνά τις προσευχές αυτές, για να τα βοηθά ο Θεός και η Παναγία στις δυσκολίες.

Κάποια στιγμή που τους μιλά για τα πάθη του Θεανθρώπου και το Σταυρικό θάνατο, βλέπει τα ματάκια ενός μικρού να δακρύζουν.

«Μην κλαις, αγόρι μου» το παρηγορεί ο αγαθός γέροντας. «Μπορεί να υπέφερε και να θανατώθηκε για χάρη μας, αλλά την τρίτη μέρα αναστήθηκε και νίκησε για πάντα το θάνατο. Τώρα είναι στον Ουρανό και μας βλέπει από ψηλά, έτοιμος να τρέξει να μας βοηθήσει όποτε τον χρειαζόμαστε».

Τα παιδιά τον ακούν μαγεμένα ακόμη κι αν δεν καταλαβαίνουν απόλυτα όσα λέει. Αγαπούν όμως το γέροντα και μέσα απ' αυτόν και τη συναναστροφή μαζί του μαθαίνουν να πηγαίνουν στην εκκλησία, να προσεύχονται, να κοινωνούν και να γίνονται καλύτεροι άνθρωποι.

Δεν είναι σπάνιες οι φορές που τους μεταφέρει ρήσεις του Ευαγγελίου εξηγώντας τους με άπειρη υπομονή το βαθύτερο νόημά τους.

«Μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά ότι αυτοί τον Θεόν όψονται».

«Μακάριοι οι πενθούντες ότι αυτοί παρακληθήσονται».

«Μακάριοι οι ελεήμονες, ότι αυτοί ελεηθήσονται».

Είναι η ρήση που έχει εφαρμόσει πιστά στη δική του ζωή. Στη χειροτονία του προσευχήθηκε θερμά μέσα του: «Πατέρα μου Επουράνιε, αξίωσέ με να τηρώ το Λόγο Σου ευλαβικά. Δώσε μου τη δύναμη να τηρώ το θέλημά Σου. Για μένα δεν ζητώ τίποτα. Εσύ θα με φροντίσεις. Αξίωσέ με μόνο να βοηθώ όσους έχουν ανάγκη και όσους υποφέρουν».

[Συνεχίζεται]